

Iz življenja in sveta

„Norge“ na povratku v Italijo

Prve podrobnosti o poletu preko severne tečaja.

o Rim, 17. maja.

Ob 10.30 dopoldne je prejel ministrski predsednik Mussolini iz Nome na Aljaski potom Italo-Radia naslednje poročilo od polkovnika Nobile:

Polet s Spitzbergov na severni tečaj in na Aljasko srečno dovršili. Zrakoplov je preletel približno 5300 kilometrov v sedemdesetih urah. Prvi del poleta, od Spitzbergov do severnega tečaja, je bil brez težav, drugi del, od severnega tečaja do rtiča Barrow, je bil zelo otežen, ker so se nabirale ledene plasti na zunanji strani zrakoplova in so ovirale polet in povzročile škodo. Od rtiča Barrow do Nome smo se imeli boriti z velikimi težavami. Radi močnih viharjev in goste megle je „Norge“ izgubila smer in letela proti Bostru ob Berinski ožini. Te zadnje ure potovanja so bile najnevarnejše in najnapornejše. Ko smo krožili v bližini Nome, so divjali snežni zameti. Izrabili smo kratek presledek nevihte in srečno pristali v Tellerju.

„Norge“ ni močno poškodovana. Ako bi dovolile atmosferične razmere in bi deloval brezžični aparat, ki je odpovedal zadnja dva dni, bi lahko nadaljevali pot še kakih tisoč kilometrov, ker smo imeli še dovolj bencina. Tekom vse ekspedicije se je posadka izbornu zdržala. Zrakoplov se je izvrstno obnesel.

Pariz, 17. maja. o. „New York Herald“ poroča iz Nome: Amundsen in njegovi tovariši so prispeli iz Tellerja v Nome na saneli Prebivalstvo jim je priredilo navdušene ovacije. Amundsen je izjavil, da so dosegli severni tečaj preteklo sredo ob 3.30 zjutraj. Na potu niso videli nikake nove zemlje, pač pa so ugotovili iz zrakoplova izolirane ognjenike in majhne otoke, pokrite z ledom.

Nome, 16. maja, ob 23.05. o. „Norge“ je bila v zraku približno 72 ur. V svrhu opazovanja na severnem tečaju so ostali tamkaj več časa in se spustili nekako 200 metrov nizko. Ob prihodu v Nome so posneli kinematografski aparati zrakoplov, ki je bil pod vodstvom polkovnika Nobile izprazen v 30 minutah, njegovo opremo pa so demontirali. „Norge“ prepeljejo z ameriško ladjo v Italijo.

Rim, 17. maja, o. Nocoj prirede Rimljani Mussoliniju kot ministru za zrakoplovstvo manifestacije radi uspeha ekspedicije zrakoplova „Norge“ na severni tečaj. Poučeni krogi zatrjujejo, da bo polkovnik Nobile za svoje izredne zasluge odlikovan z zlato hrabrostno kolajno in povišan za generala in poveljnika vseh italijanskih vojaških zrakoplovov.

K revoluciji na Poljskem

Zgoraj: Sikorski, bivši vojni minister in ministrski predsednik; spodaj: predsednik republike Wojciechowski (na levi) in ministrski predsednik Witos, ki sta po zmagi Pilsudskega podala ostavko na svoja mesta.

je bil zaman na severnem tečaju. To je bil za Byrda hud udarec, ki ga dolgo ni mogel preboleti. Pozneje se je sprijaznil z usodo in je postal eden največjih čestilcev Pearyja. Vendar je pa še vedno hrepenel tja gori, kjer se vrti zemlja okrog svoje osi. Studiral je literaturo o polarnih ekspedicijah. Kmalu se je tudi vzbudilo njegovo zanimanje za letalstvo.

Ko so pripravljali polet ameriškega zrakoplova N. C. 3. preko Atlantskega oceana, je Byrd izdelal načrt za ta polet. Ker je bil pa premlad, mu udeležba ni bila dovoljena. Tudi poleta angleškega zrakoplova Z. R. 2. se je udeležil. Leta 1922. je iskal Amundsen izurjenega letalca za polet z Aljasko na severni tečaj. Med prvimi, ki so se prijavili, je bil Byrd. Znova se je prijavil Amundsen leta 1924, toda ekspedicija na severni tečaj se je vsled pomanjkanja denarja izjalovila. Byrd je bil tega Amundsenovega neuspeha zelo vesel, ker mu ameriški kongres ni dovolil udeležiti se ekspedicije čes, da je še premlad in da naj raje ostane doma. Ameriška vlada je hotela poslati sama v polarne kraje zrakoplov „Shenandoah“ in zopet so Byrdovo prošnjo odklonili čes, da je oženjen in da ne sme kar tako zapustiti žene, ki utegne prezgodaj odovetiti. Prednost pred njim je imel njegov ne- oženjeni tovariš. A ker je bil slednji zvest prijatelj, se je hitro oženil, da bi vlada ne mogla motivirati neugodne rešitve Byrdove prošnje.

Lani se je udeležil Byrd Mac Millanove ekspedicije, ki je odšla Amundsenu na pomoč. Toda Amundsen se je vrnil predno je prišlo do pomožne akcije. Na tej ekspediciji se je seznanil Byrd s poročnikom Lloydom Bennetom in oba sta imela dovolj prilike, da se pripravita za letošnji polet. Dometila sta se, da poletita skupaj na severni tečaj. Njuni načrti so se uresničili, še predno sta se tega nadejala. Byrd je bil l. 1916. ranjen v nogo in zato so ga odpustili iz aktivne službe. Leta 1922. je ameriški kongres sklenil poklicati ga znova v aktivno službo kot mornariškega častnika. Med svetovno vojno je bil Byrd sedemkrat omenjen v dnevnih poveljih kot junak, ki se je odlikoval v borbi za zmago zavezniškega croja. Byrd je sin stare ameriške rodbine iz Virginije. Njegov brat Harry Byrd je bil guverner v Virginiji. Byrdovo ekspedicijo sta financirala John Rockefeller

BOTRI IN STARIŠI

bodo svoje birmance najboljše preskubeli z oblekami, kakor tudi s perilom in drugimi oblačili, ako si jih nabavijo pri tridki

Drago Schwab, Ljubljana

Dr. R. Marn:

Po ovinkih v Afriko

9. Druga nevihta. Povratek v Evropo.

V noči med 3. in 4. majem je krenila naša barka od afriške obale proti severozapadu. Šel sem pozno spat, toda o spanju ni bilo govora. Postelja se je nagibala zdaj na desno za 35 stopinj, zdaj na levo za 30 stopinj, zdaj je bila glava navzgor, zdaj zopet globoko v ali in noge kviku. Na stene ladje so udarjali valovi kakor kladivo na železo, da sem gotovo mislil, da bodo steno preluknjali. Rezki žvižgi burje so trgli ušesa in šli skozi možgane. Okno so mi v Alžiru popravili, toda kljub temu je voda curljala v kabino in kmalu se je na tleh zaganjala iz kota v kot, sledeč gibanju ladje. Trdno sem se oprijemal zdaj na desno zdaj na levo, a se vendar bal, da ne štrbunknem z visoke postelje na tla v neprostovoljno slano kopel. Sicer je v noči prav mirno na ladiji in niti glasu ne čuješ. Zdaj se je čulo povsod govorjenje in zdihovalje, ljudje so na hodnikih kar plesali, ker jih je metalo v stene. Spanje je bilo nemogoče, zato sem raje vstal ter kakor kaka baletna plesalka bolj priplaval po zraku nego po tleh v salon. Živili sploh ni šel spat in se je tiščal pri klavirju, mežikajoč

z drobnimi očmi. Vseeno se je nasmehnil, ko me je vrglo na mehke sedeže poleg njega. V tistem hipu mu je vrglo v naročje nekaj mehkega in toplega, ki se ga je krčevito oprijelo. Stisnil je stvarico na srce: bila je mlada Zagrebčanka, ki smo ji rekli „miša“...

Miška se pa ni dolgo grela v življem naročju. Živili si je z roko popravi brke, menda da bi podjetnejši izgledal, a v istem hipu mu je že zdrčala iz naročja in zagnalo jo je čez vesalon v naročje našega največjega krepostnika na ladji g. Fragloba. O kako hladno je zavelo od njega, niti ganil se ni, samo to je rekel: božja oblast! in je stegnil roke od sebe, da se ne bi dotaknil mehke stvarice. Zdrsnila mu je z naročja na tla, tedaj so se pa že stegnile grešne roke g. Mikuliča, jo dvignile in posadile v kot, od koder je zdaj preplašeno gledala kakor prava miš iz ro. Ne, na nasku je v resnici imela moko, naj si bo riževa ali kakršna že.

Nato je vrglo po stopnicah iz globine moza v pisnem pyjamu, ki je padel kakor je dolg in širok po salonu, v istini kakor v cirkusu našemarjen klov, če ga brcne konj.

Lahko bi napisal polno takih smešnih prizorov, ki se jim pa nismo smejali, kvečjemu zategnili usta, če je bilo eno ali drugo preveč komično. To je bila edina noč na našem potovanju, ko

nihče ni zatisnil očesa, niti naš starosta g. Kušlaj, ki je sicer tudi ob viharju spal spanje zaslužnega pravičnika. Gospa dr. Ferenčeva mi je zjutraj pravila, da sta se z možem vso noč zibala vsak v svojem kotu in krčevito držala vsak po dva rešilna pasova misleč, da bo zdaj zdaj prišlo do katastrofe.

Do katastrofe kajpada ni prišlo, pač pa se je proti jutru nevihta polegla in vse je bilo spet dobre volje. Od možkih je najbolj trpel naš mojster Strelec, ki sem ga iskal vse jutro in ga končno našel pred poldnevom v gnezdu spečega. Pravil mi je, da je vso noč daroval morskim bogovom in da se mu je vsa notranjost obrnila na zunaj. Prosil sem ga, da bi to naslikal za „Morske koprive“, pa pravi, da bi bila to taka futuristična in kubistična slika, da bi se nihče ne spoznal na to „landkarto“.

Pluli smo sredi med Pituiji in Balaarskimi otoki. Malorko smo prav dobro razočevali. Zeleli smo si že suhe zemlje in trdnih tal, kajti barka naša se je še vedno zibala in gibala in smo morali obedovati v okvirjih. Na mize namreč postavijo okvirje, da ne morejo iz njih zdrčati na tla krožniki in pribor. Še tako se je v okvirju vedno vse mešalo med seboj in so steklenice in kozarci uganjali saltomortale. Juha z enega krožnika je bila naenkrat na

treh drugih, omaka se je zmešala s salato in črna kava s sirom, da nam je bila vsa jed nekako španska.

Sicer smo pa tudi bili ob obali Španke in smo pozno popoldne pristali v barcelonski luki. Počakali smo še večerjo na brodu, potem pa hajd v mesto. Večji družbi Slovencev se je usilil španski hidalgo (nemški se to pravi Hochstapler) kot cicerone, ki je znal vse jezike, namreč šteti v vseh jezikih od ene do pet (tudi srbski), govoriti pa razen španščine nobenega. Zato smo našega Mikuliča, ki vse ve in zna postavili soglasno za generala, hidalga pa za njegovega pomočnika. Da ste videli, koliko je trpel ta ubogi hidalgo. Kjer je ta vleklo družbo na eno stran, je Mikulič šilil na drugo ter zmerjal hidalga v edino zveličavem jeziku, v blaženi nemščini, ki jo mora po Mikuličevem mnenju vse svet razumeti. Cicerone nas je res dolgo vodil okrog v dežju; iskali smo namreč kak boljši varieté, pa povsod se nam je reklo, da se prične šele ob 10. uri. Ker smo bili že trudni, smo rekli ciceronu, naj nas pelje v boljšo restavracijo. To je storil in našli smo prav čedno meščansko restavracijo, v kateri smo bil tako z jedjo kakor pijačo zadovoljni. Ljudje so bili zelo postrežljivi nudeč nam španska nacionalna jedila. Pokusili smo špansko rižoto v katerem je bilo

prav vse: polži, školjke, raki, olive in bogšigavedi kaj še. Jed pa je ni bila slaba. Prav zadovoljni smo odšli, toda naš general je zabaval na vse pretege, da nas je hidalgo zapeljal v tak bajzelj, da pa nas bo on vodil v prvo razredno restavracijo. Poslušali smo ga nekaj časa, potem pa rekli hidalgu, naj nas pelje v kako zabavno kavarno. To je storil, toda zašli smo v lokal, kjer se je plesalo, igrala jazz-band in so stregle ženske, ki so nas animirale k pijači. Petra Komarja se je takoj ena prijala, toda konverziral nista nič, ker je Petra še grlo bolelo. Bolj podjeten je bil Mikulič, najmanj pa naš krep postnik.

„O božja oblast!“ je zavpil, ko je stara kakor kameleon poslikana devica sedla k njemu. „Plačam in grem!“ Obraz mu je kar pobledel, da se je devica ustrašila in odšla. Gledali smo strastne ples pri divji muziki, toda zadovoljilo nas ni nič. Plačali smo in šli.

Mikulič je zunaj spet po nemško zmerjal cicerona, ki smo ga zdaj res odslavili. General nas je šilil v druge lokale, toda nekateri smo imeli dovolj nočne Barcelone in smo šli na naš ljubljani „Karadžordže“.

FLIRT (Ljubimer lastne žene)

Šest velikih dejanj šale in smeha.

Velikanaki je uspeh, ki ga je dosegla ta imenitna veseloigra pri vseh dosedanjih predstavah. V vlogi temperamentne „Pole Polente“ briljira šarmantna

HENNY PORTEN

ki šteje to vlogo za svojo najboljšo. Izvrstni so in originalni: Ferdinand v. Alten kot grof Prillwitz, C. L. Pavanelli kot „heroiški tenor“ Ida Wüst kot zaljubljena vodkinja ter srčkani in zlati Pursifal — sin „Tenora“ — Duhovita vsebina. — Smeha, polne scene. — Izvanredna igra. — Lepi igralci. — Razkošna oprema.

Predprodaja vstop. od 10. do pol 1.

Predstave točno ob 4. ½. 6. 8. 9.

Blizajo se Binsosti, pazite na naše izložbe!

„EL TAI KINO MATICA“

vodilni kino v Ljubljani. Telefon 124.

in sin znamenitega avtomobilskega kralja Edsel Ford.

Z Amundsenom se je seznanil Byrd lani v Washingtonu. Ko mu je razložil svoje načrte in ga vprašal, da-li ne bo imel nič proti temu, če se srečata v Kingsbayu kot tekmeča, mu je Amundsen obljubil svojo pomoč. Zanimivo je tudi, da je Amundsen po Byrdovem povratku izjavil, da niti najmanj ne dvomi, da bi Byrd ne bil dosegel severnega tečaja.

Rokovanje v „Beli hiši“

V Ameriki se je ohranil star običaj, ki utegne biti prijeten neštevilnim prizadetim, ki pa je gotovo vse prej kakor ljub predsedniku Zedinjenih držav. Ob narodnih praznikih imajo namreč vsi obiskovalci „Beli hiše“ pravico, da stisnejo roko svojemu najvišjemu gospodarju. Ob prvi recepciji, ki jo je priredil

predsednik Harding, je moral stisniti roko nič manj kakor 6500 osebam, to je tridesetim na minuto. Predsednik Wilson je ob slični priliki izjavil novinarjem, da je bila njegova največja želja, da bi imel na roki debelo usnjeno rokavico z železnimi prsti.

Nič bolje se ne godi ženi ameriškega predsednika, ki trpi ob takih slovesnih prilikah še bolj kakor njen mož. Žena predsednika Clevelanda je nekoč s strahom zagnala, da je njena desnica postala znatno večja kakor levica. Vzrok je bil očitno v rokovanju. Harrisonova žena pa si je znala pomagati: ko se je nekoč imelo začeti rokovanje, se je pojavila z velikim šopkom cvetic v eni roki, v drugi pa je imela pahljačo. Tako se je izognila neprijetni dolžnosti.

Po vsej Sloveniji gre glas, le „Domovina“ je za nas!

Z jubilejnih turnirjev S. K. Ilirija

Vrtač Gazzari brani oster strel Omara.

Ustavčiču je dokaj težko zabiti gol.

Med ilirijanskim golom.

Obrambna akcija vratarice hazenške družine Mure.

Gaston Leroux:

Prikazen v Operi

Drugo jutro je poslal Filip, ki je kot običajno zajutrkoval v svoji delavnici, po brata. Raoul je prišel mračen in nem. Prizor je bil zelo kratak.

Grof: »Čitaj tole!«

»Čitaj tole!«

Filip poda bratu dnevnik »Epohe«. S prstom mu pokaže neko beležko med dnevnimi vestmi.

Vikont čita šepetaje:

»Velika novica v predmestju. Lirska umetnica Kristina Daaé in g. vikont Raoul de Chagny se nameravata poročiti. Če je kaj verjeti zakulisnim govoricam, se je grof Filip baje zaklel, da v tem primeru de Chagnyji prvokrat ne bodo držali svoje besede. Ker je ljubezen v Operi še bolj vsemočnejša nego drugod, se vsakdo sprašuje, s katerimi sredstvi bi mogel grof Filip odvrniti svojega brata vikonta, da ne popelje Nove Margarete pred oltar. Pravijo, da se brata obožujeta, vendar se grof ludo moti, če upa, da bo bratovska ljubezen močnejša od ljubezni brez prilastka!«

Grof (žalostno): »Vidiš, Raoul, kako naju smešiš!... To dekletu je popolnoma zmešalo glavo s svojimi pravljicami o duhovih.«

(Vikont je torej pripovedoval bratu Kristino povest.)

Vikont: »Zbogom, brat!«

Grof: »Tako torej? Zvečer odpotuješ? (Vikont ne odgovarja)... z njo? Te neumnosti vendar ne narediš? (Vikont molči.) Preprečim ti na vsak način!«

Vikont: »Zbogom, brat!«

(In odide.)

Ta prizor je pripovedoval preiskovalnemu sodniku grof sam, ki je videl brata Raoula le še isti večer v Operi, nekaj minut, preden je izginila Kristina.

Raoul je cel dan posvetil pripravam za odpotovanje.

Konji, voz, kočijaž, zaloge, prilaga, potreben denar, potovalni načrt — po železnici se nista smela voziti, če sta hotela premočiti fantoma — vse to ga je zaposlilo do devetih zvečer.

Ob devetih se je pripeljala v vrsto pred Rotondo pokrita kočija s spušenimi zavesami in skrbno zaprtimi okni. Vanjo je bil vprežen par močnih konj. Vodil jih je voznik, ki mu ni bilo mogoče razločiti obraza, tako ga je zakrival kvišku privihan kožuhovalnik. Pred pokrito kočijo so stali še trije vozovi. Preiskava je pozneje dognala, da je eden bil Carlotin kupe, ki se je nenadno vrnila v Pariz, drugi Sorellijin, spredaj pa je stala kočija grofa Filipa de Chagnyja. Iz pokrite kočije ni nihče izstopil. Voznik je ostal na na svojem sedežu. Tudi ostali trije kočijaži se niso nikamor ganili.

Neka senca, zavita v velik črn plašč in pokrita z mehkim črnim klobukom, je prišla mimo po tlaku med Rotondo in ekvipažami. Zdelo se je, da s posebnim zanimanjem opazuje pokrito kočijo. Prišla se je konjem, nato kočijažu in odšla, ne da bi izpregovorila besedice. Preiskava je domnevala pozneje, da je to bila senca vikonta Raoula de Chagnyja. Jaz pa tega ne verjamem, saj je vikont tisti večer nosil kot navadno cilindar, ki so ga kasneje našli. Prej bi rekel, da je bila senca fantomova, ki je bil natančno poučen o vsem, kakor bomo videli v naslednjem.

Igrali so zopet »Fausta«. Dvorana je bila polna odličnega občinstva. Predmestje je bilo sijajno zastopano. V tistih časih abonenti še niso oddajali svojih lož v najem in podnajem in jih niso delili s finančniki, trgovci in tujci. Danes pa se košati v loži tega in tega markija, ki še vedno nosi ime: loža tega in tega markija, ker je marko po pogodbi njen naslovni lastnik, danes se

košati v njej, smo dejali, ta in ta prekajevalec svinjine in njegova družina — kar je pač pravica prekajevalca slanice, saj plačuje markijevo ložo. — Nekdaj so bile te navade takorekoč neznane. Operne lože so bile saloni, kjer se je shajala najodličnejša družba, med njo tudi nekateri ljubitelji glasbe.

Vsi ti ljudje so se poznali, čeprav niso vsi občevali med seboj. Tako tudi grof de Chagny ni bil nikomur tuj pojav.

Poročilo v jutranji številki »Epohe« je že učinkovalo, zakaj vse oči so bile vprte v ložo, kjer je sedel grof Filip čisto sam, navidez popolnoma ravnodušen in brezbrizen. Najradovednejši je bil v tem blestečem zboru seveda ženski živelj in vikontova odsotnost je dajala dovolj snovi za vneto šepetanje izza pahljač. Kristina Daaé je bila sprejeta dokaj hladno. To izbrano občinstvo ji ni moglo odpuščati, da se je drznila pogledati tako visoko.

Diva je hitro opazila neprijazno razpoloženje enega dela dvorane in se je zmedla.

Redni posetniki, ki so si domišljali, da vedo kaj natančnejšega o vikontovi ljubezenski zadevi, si niso mogli kaj, da se ne bi nasmehnili pri tem ali onem odstavku Margaretine vloge. Tako so se čisto očitno okrenili k loži Filipa de Chagnyja, ko je Kristina pela stavek: »Kdo je ta gospod, kdo mi pove, če velikaš je, bogat in kako mu je ime.«

Grof se je opiral z brado ob dlan in zdelo se je, da se ne meni za te manifestacije. Strmel je na oder. Ali pa je res gledal tja? Zdel se je docela odsoten z duhom...

Kristina je čedalje bolj zgubljala sigurnost. Drhtela je. Šla je naravnost pogubi naproti... Carolus Fonta se je spraševal, če ni bolna, če bo mogla zdržati do konca prizora na vrtu. V dvorani so se spomnili nesreče, ki se je na koncu tega dejanja pripetila Carloti, in zgodovinskega »kvaka«, ki je trenutno pretrgal njeno karjiero v Parizu.

Priznana najkrasnejše, z finim okusom okrašene

MODERNE SLAMNIKE

nudi cenjenim botrcam in vsem damam

po brezkonkurenčnih cenah

modni salon

Z. Mahnič-Gorjanc

Kopitarieva ul. 4

Edino največje in najmodernejše podjetje te vrste v Sloveniji.

Veleprazžarna kave

MEZNARIČ RADO, Maribor, Glavni trg šte. 21.

Tel. interurban 476

Brzjav Meznarič Maribor.

Trgovci, zahtevajte ponudbo.

Zadnja moda

je ažur in entlane cipke v perilu — Ugodne nizke cene pri

IONI JAGER-CERNE, Ljubljana, Dvorni trg 1 71a

3847-a

PRODAM

večji paket delnic

gradbene družbe »Slograd« d. d. pod nominalno vrednostjo s kuponi od l. 1924 naprej. Ponudbe pod »Prilika« na anonični biro »Vera« v Ljubljani, Aleksandrova c. 8

Izredna prilika!

Vsled smrti lastnika se prodaja ena

najlepših vil

v Celju; ima dve veliki stanovanj po 6 sob in vse druge udobnosti, vrta od nosno parka 30.00 m². — Potisnita date iz prijaznosti g. IVAN PREKORSEK, ekonom bolnice v Celju 3786 a

Razprodaja.

Oblastveno dovoljena prostovoljna razprodaja.

Prodajajo se bo: ure, verižice, uhani, prstani, zapestnice, namizna oprava iz pravega in kina srebra, živalski stroji in dvokolesa za moške in ženske itd.

Ne zamudite ogledati si ugodne prilike.

Na mnogobrojni obisk vabi trdnika

Josip Šelovin-Čuden, Ljubljana,

Mestni trg 13. 3749

Izletniki! Planinci! Potniki!

Začenjajoča se

pomlad

vam zadaja

veliko vprašanje:

Ali že imate Badjurova vodnika?

Slovenija. Vodič kroz jugoslovenske Alpe. Pohorje.

?

Badjura vam ne pove samo toliko kakor znanci in domačini.

! Badjura ve vse! !

za naročila se priporoča

Knjigarna

g. Kleinmayr & Fed. Bamberg

d. z. o. z.

Ljubljana.

Krojači!

Sprejme se večje število krojaških pomočnikov sposobnih velikega, malega, ročnega dela ter likanja. Služba je trajna. Tedenska plača od 400 do 800 Din na 8 urnem delu dnevno. Vožnja se plača. Reflektanti naj se javijo od torka do sobote vsaki dan dopoldne od 9. do 11 ure pri trdniki

E. Bernatovič

Ljubljana, Mestni trg šte. 5.

Razprodajamo

vso opremo naše tvornice strojev in li-varnice železa, vse ključavničarsko in mizarско orodje, rabljeno in nerabljeno, — ter ves drugi material. —

„SMEV“, tvornica strojeva, Bjelovar. 3867 a

Mestni pogrebni zavod.

Tužnim srcem javljamo žalostno vest, da naša ljuba blaga gospa

Ivana Pihlerjeva

bivša trafikantinja

v nedeljo, dne 16. t. m. po dolgi mučni bolezni, previdna s tolažili sv. vere, mirno v Gospodu zaspala.

Pogreb nepozabne nam pokojnice bo v torek, dne 18. maja 1926 ob pol 5. uri popoldne iz mrtvašnice državne bolnice na pokopališče k Sv. Križu.

Sv. maše zadušnice se bodo brale v raznih cerkvah.

V Ljubljani, dne 17. maja 1926.

3890 a

Žalujoči ostali.

Društvo lastnikov tiskarn in Gremij tiskarskih in sorodnih grafičnih podjetij za Slovenijo v Ljubljani javljata tužno vest, da je 16. t. m. preminil v Kamniku njiju zvest in zaslužan član, gospod

ANTON SLATNAR

tiskarnar v Kamniku.

Pogreb blagopokojnika bo v Ljubljani 18. t. m. ob 16. uri na pokopališču pri Sv. Križu, kamor se prepelje truplo iz Kamnika.

Izbornemu strokovnjaku in vrtlo delavnemu možu bodi ohranjen časten spomin. 3892 a

V Ljubljani, dne 17. maja 1926.

OBLEKE

za gospode in dečke nudi v krasni izbori in po najnižjih cenah

samo

J. MAČEK

LJUBLJANA

Za starše in botre hirmancev.

Najlepšo, največjo in najcenejšo izbiro vsakovrstnega oblačila Vam zamore nuditi le naša detajlna trgovina na Erjavčevi cesti šte. 2.

Kontaktska tovarna Fran Derenda & Cie. Ljubljana

Kdor oglašuje, ta napreduje!

Po mukepolnem trpljenju je umrl, previden s sv. zakramenti, naš iskrenoljubljeni, predobri soprog in oče, gospod

Anton Slatnar

tiskarnar, trgovec in posestnik.

Sprevod gre v torek popoldne ob 14. iz hiše žalosti do kolodvora v Kamniku, od koder se krsta prepelje v Ljubljano, na pokopališče k Sv. Križu, kjer se vrši pogreb točno ob 16. uri.

Maše zadušnice se bodo brale v več cerkvah.

K a m n i k, dne 16. maja 1926.

Ivanka Slatnar

v imenu hčerk in sorodnikov.

3884 a